

KOREA

(Részlet)

'Az alábbiakban részleteket közlünk a költő „Korea” című elbeszélő költeményéből. A vers az elbeszélő költeménynek azt a részletét mondja el, amikor Kum-Ge-Ok az észak-koreai csapatokkal együtt harcol az imperialista támadókkal szemben. Felesége, Zun-Ke-U a gyárba siet kisgyermekével, hogy a termelő munkájával védje Koreát. Phjongjangot amerikai bombázók támadják meg s a gyermek életét veszti.

Tíz nap pergett le, hogy búcsút mondott családjának a bátor Kum-Ge-Ok. Azt hinné tán, hogy levetem szemem sorsukról és megtörött énekem. Ne hidd, Kum-Ge-Ok valahol Délén éjjel és nappal harcol keményen. Nem tudom hol, de kint a fronton van; hőstetéről is lesz elég szavam.

Tíz napja már, hogy Zun-Ke-U maga megy kislavál mindennap haza, mert férje helyét ő foglalta el, az öntődében nyersvasat cipel. Így tette más is, bátor asszonyok gyúrják formába az öntőmagot. Kevesebb férfit hord keblén a gyár, a többi mind ott harcol Szülnél.

Ma reggel is megy Zun-Ke-U siet, mellette kocog a csöppnyi gyerek, — mert bent a gyárnak napközije van, s ott hancúroz a gyerek boldogan. Kétéves múltot Kum-Ge-Ok fia, szeme ovdós, mint a mandula. Haja anyjé, orra is pisze, és boldogságról dobog kis szíve.

S a gyáron belül búcsút intenek, ő egyenest megy balra a gyerek, s még távolról is vissza-visszanéz, mindketten néznek, búcsút int a kéz, szemük mosolyog s forró szeretet hulláma önti el a két szívet... s Zun-Ke-U megy, hogy dolgozzon tovább, hogy két kezével védje Koreát.

A munka forr, az acél sötéreg, mert több ágyút kér kint a Hadserg, de egyszerre csak felbővül a gyár és a kohókna! a munka megáll. Veszélyt jelez, a légi tér remeg, ellenséges gép száll Phjongjang felett. Tompán morajlik, dübörög az ég, szinte lehúnyja a nap is szemét.

Tűzes a perc, az ideg megfeszül s a homlokra a veríték kiül, mert fönt magosan vércse rajt tör át, a gyilkos yenkik, légi banditák. És mind erre tart, egyre közeleg — a nap elbújik a felhők megett. Erre tart mind... és megsuhog a lég, a gyárig ért a gyilkos kötelék.

Igy hullt a bomba görög földeken, csak néhány éve, így, könyörtelen, ahogy most hullik, célja nincs neki, kórház, iskola, gyár mindegy neki. Házak recsegnék, jaj nem hallik át, senki sem hallja a másik szavát. Füstöt okád a kórház, iskola, mert hullt a bomba tüzes zápora.

Anyák! apák és szép fiatalok! mindegy, hogy milyen nyelvűek vagytok! Emeljétek a szót és öklöt! szórjátok át, szórjátok tüzet! Nézzétek csak a síkorgó anyát, hogyan keresi, hívja a fiát, pedig testén is véres csik ered, szilánk ütött rajt! tátongó sebet.

A gyermekotthon üszkös, feketül, boldog kacaj nem hallatszik belől. Bomba szántotta fel a kisteret, nem maradt élve egyetlen gyerek. Véres hullákat simogat a szél, pörnyét kavart a fölszár szélénél... s a mély gödörnél Zun-Ke-U kiált, de itt sem lel egyetlen fiát.

S elindul le, a mély gödörfenék takarta be a fia életét. Kockás kabátka színe látszik át, csak ennyi hozza vissza a fiát, s lehajol érte, reszket a keze, — ezt hordta drága, kicsi gyermeke, szívére fogja s úgy öleli át, mintha ölelné egész Koreát.

Nem sír, nem zokog, könnye nem pereg, de esküt kiált a romok felett: „Haj, yenki csúrrhe! fiam életét a két kezemmel megbosszulom még! Az ágyúcsőbe belekarcolom itt bent a gyárban: ég a fájdalom! Férjem! Katond! hősi harcosok! minden fasizistát számon tartotok!”

LÓDI FERENC

Szentmihálytelek úttörő csapata példát mutatott a „Békekölcsön”-jegyzésben

Megható, kedves jelenet játszódott le pénteken délen a szentmihályteleki békekölcsönjegyző-irodában. A helybeli általános iskola Kossuth Zsuzsanna úttörő leánycsapatának küldöttsége, a csapat nevében — kis ünnepséget rögtönözve — 50 forint Békekölcsön készpénzjegyzést adott át az irodavezetőnek.

Elmondották, hogy a csapat tagjai kivétel nélkül szorgalmasan és földmunkás családból valók és nevelők, szülei tudtán

kívül megtakarított fillérből hozták el.

A jegyzést a következő szavak kíséretében nyújtották át:

„Mi úttörők, nemcsak jobb tanulással akarunk hozzájárulni a béke megvédéséhez és szocialista hazánk felépítéséhez, hanem szívesen filléreinkkel is példát akarunk mutatni a kötekedő felnőttek felé, hogyan lehet tevékenesen a béke megvédéséhez és néphadseregünk további megerősítéséhez hozzájárulni.

A Szegei Kenderfonógyár dolgozói tettekkel, a terven felül termelt fonal tonnáival bizonyítják, hogy a béke rájuk bizott frontszakasza erős

Csütörtökön csatlakozott a Szegei Kenderfonógyár a Textilkombinát által elindított versenyhez. Nem kevesebbet vállaltak, mint azt, hogy ezévi felemelt tervüket határidő előtt, december 10-re befejezik. Persze ez a határidő előtti befejezés nem azt jelenti, hogy na essünk neki a munkának és ahogy esik úgy puffan, hanem azt jelenti, hogy ebben az esztendőben sok-sok tonnával több és jobb anyagot gyártanak.

A verseny elfogadásának szinte legelső pontja

a minőség.

Arról van szó, hogy a szövődék mostmár sokkal nagyobb igényeket támasztanak a fonalegyenletességre, mint ezelőtt s a Szegei Kenderfonógyárnak ezeket az igényeket figyelembe kell venni a termelés mennyiségi emelése mellett. A fonalegyenletesség megteremtése képezi a versenyvállalás egyik súlypontját s a gyár műszaki dolgozói, élükön Fürst Antal gyártásvezetővel így is viszonyulnak ehhez a kérdéshez. Tudják, hogy ennek eredményeképpen a szövődék termelékenysége is igen jelentős mértékben emelkedik.

Nem arról van szó, mintha a Szegei Kenderfonógyár dolgozói nem akarták volna elfogadni a Textilkombinát versenyfelhívását. Egyetértettek a kihívás minden betűjével. De azért az elfogadás előtt kissé szét kellett nézni a saját portájukon. Sok volt például az anyaghiány miatti gépállás. Különösen az előfőzőben és a gillfőzőben. Arról van szó: ha megtudják szüntetni ezeket a gépállásokat, akkor a terv negyedik negyedévében 276 órával növelik ezeknek az üzemrészeknek a termelési idejét. Ez pedig nyilvánvalóan nem közömbös sem a termelékenység fokozása, sem pedig a megtakarítás szempontjából.

Hozzáálltak tehát a gépállások okainak felkutatásához és minden remény megvan arra, hogy még ebben a hónapban kiküszöböljék a kiküszöbölhető gépállási időket.

Ez a versenykihívás

sokmindent felszínre hozott, ami eddig elkerülte a Szegei Kenderfonógyár dolgozóinak figyelmét. Csak egy példa: a fonálhulladék. Eddig egyes fonálhulladékokat erős sodratuk miatt papírgyártási célokra, igen alacsony hulladékon voltak kénytelenek értékesíteni, erre a visszas állapotról ébresztette rá a dolgozókat a Textilkombi-

nát versenyfelhívása. Rájöttek, hogy ez egyáltalában nem megoldhatatlan kérdés. Átalakítják a bálakötéltöbbségét s lehetővé válik, hogy ezt az erős sodratu fonálhulladékot is fel tudják használni, mint közvetlen anyagot. Csupán ez a felismerés 150.000 forint költségmegtakarítást eredményez a negyedik negyedévi terv időszakában. A verseny sikere érdekében aprólékosan körüli kellett tekinteni az üzemben belüli verseny vonalán. Az üzem Pártbizottság figyelemre méltó a dolgozókat, milyen helytelen az, hogy a hosszulejáratú verseny-szerződések jórésze nem tartalmaz konkrét vállalásokat s így nem is mozgósítja a dolgozókat új, még az eddiginél is nagyobb feladatok elérésére. Hozzáálltak tehát ennek a hiánynak a kiküszöböléséhez.

Belátták, hogy itt az ideje annak, hogy az egyéni verseny mellett megszervezzék az azonos munkakörben dolgozók párosversenyét is. Ez a szervező munka Rákosi elvtárs kiszabításának évfordulójára befejeződik és bizonyos, hogy újabb lendületet ad a termelésnek.

A Párt Iránymutatása

tette lehetővé, hogy felismerjék, milyen helytelen, hogy a művezetők között eddig nem indult meg kellő formában a verseny, valamint az, hogy a komplex-brigádok munkáját nem értékelték ki eddig rendszeresen.

Már eddig is számos tény szolgált arra, hogy a munkamódszerátadást rendszeressé kell tenni és a munkamódszerátadást lehetőleg minden hónapban ki kell értékelni. A Szegei Kenderfonógyárban most-

már tervszerűvé tették a munkamódszerátadást és biztosították az, hogy a jelenlegi 59 munkamódszerátadó minden hónapban másnak adja át munkamódszerát.

A hiányosságok felismerésétől már csak igen rövid az út a hibák kiküszöböléséig. Első állomása volt ennek az, hogy a Dohánygyár példája nyomán a héten a Szegei Kenderfonógyár üzemrészében is megszervezték

a békeműszakot,

melv gyönyörű eredménnyel zárult. Ugyszólván minden dolgozó túlteljesítette ezen a napon eddigi átlagát, sőt még 300 százalékon felüli teljesítmény is akadt. A helyes kezdeményezésnek mindig akadnak követői s máris bejelentették a III. alapszervezethez tartozó símfőt, cernázó, raktár és külsgyár üzemrészek, hogy október 12-ig ők is békeműszakot szerveznek meg, melynek keretében túlszárnyalják eddigi eredményeiket.

A Textilkombinát versenyfelhívása adott lendületet annak a kezdeményezésnek is, hogy a már egyszer nagy sikerrel megrendezett selejtkülönítést állandósítsák és ezzel szemléltető módszerrel mutassák meg: aki így dolgozik, az az imperialistákat segíti, a békétábor győzelmét.

A Szegei Kenderfonógyár dolgozói igen jól indultak, hogy valóra váltsák azokat az ígéreket, melyeket a Textilkombinát versenyfelhívására tettek. Felismerték, hogy minden egyes dolgozónak megvan a kijelölt helye a békétábor harcában, megvan minden becsületes dolgozónak a maga frontszakasza. A Szegei Kenderfonógyár dolgozói tettekkel, a terven felül termelt fonal tonnáival bizonyítják, hogy az a frontszakasz, amely rájuk van bízva: erős.

(sz. j.)

Megalakult a Magyar Zeneművészek Szövetségének szegei csoportja

A szegei zeneélet egyik fontos eseménye zajlott le az Állami Zene-konzervatórium nagytermében: megalakult a Magyar Zeneművészek Szövetségének szegei csoportja. Az alakuló gyűlésre a Zeneművészek Szövetségének Központjából, Budapestről Szegekre érkezett Szávai Nándorné elvtársnő és Hernádi Lajos elvtárs, kiváló zongoraművész, a Zeneművészeti Főiskola tanára.

A szegei zenevilág nagyszó-

sai, karnagyai és művészei előtt Szávai Nándorné elvtársnő ismertette a szövetség célkitűzéseit. Szávai Nándorné ismertető szavai után Hernádi Lajos zongoraművész Bartók Béláról tartott előadást, majd Bartók-ünnepet zongorázott igen nagy sikerrel. A Magyar Zeneművészek Szövetség szegei csoportjának vezetésére az Elnöki Tanács Kertész Lajos elvtárs, karnagyot kéré fel.

TANÁCSSTAG

Lehet annak már négy hete is, hogy felvette az ünneplő ruhát hét-köznap délután. A lovak nem értek rá, úgyhogy csak gyalogosan indult neki annak a mészél-két kilométernek. Nem hosszú út, jól is esik a séta, meg aztán gondolkozni is jobban lehet így, mintha egész úton a lovakkal vergődne az ember.

Nagyokat lépett, mintha meg akarta mérni az utat a tanyája, meg a községéig. Tempósan, mégis haladósan, úgy, mint amikor nem az útra figyel, hanem a gondolatokra. Mert ugyan mit is figyelhetett volna az úton? Ezerszer, milliószor megjárt már életében, gyerekkorában, legénykorában s mára a maga gazdája. Itt élt az apja is, a nagyapja is, meg itt él majd a gyereke is. Talán csak egy villanás volt a gondolat s máris érezte, hogy ez nem olyan biztos. Az apja, nagyapja, meg ő is hosszú ideig csak ezt az egy utat ismerték, le se tértek róla. A gyerek? — Ő előtte már most, kicsi korában felnyitotta a sorompókat, új, másféle utakat. Nem biztos, hogy paraszti lesz. Lehet belőle minden. Nem is tudja, hogy jutott eszébe, mikor utána gondolt: még miniszter is.

Az út, Ezen járt az apja is, meg a nagyapja is. Ezen? Még az apja is rövid ideig. Olyan út volt ez akkor még, amit csak a kocsiok vágak s ősszel dagasztotta a szarhegyig erő sarat, akinek volt jó lábfeje. Akinek nem volt? Az őszelő tavaszig a házban mürkült. Olyan jó volt ez most. Még tán a papucs se merült el, akármilyen latyak van. S mindig újul. Most se olyan már, mint tavaly volt. Akkor még csak egy-két fa szegélyezte itt-ott, most egész, ameddig a szem ellát, szurkos karók.

Odament az egyikhez. Megtapogat-

ta. Erős-e? Hogy csillog rajta felül a porcellán! Egy-két hét és drót feszül a porcellánok között. Kihozza nekik ide Szatymazra azt, ami nagyon hiányzott: a villanyt. Egy káttinlás és máris világos van, egy csavar és máris megy a szecskavágó magától. A villany azt jelenti, hogy megcsavar az ember egy gombot, máris ott szól a szobában a zenekar, ami Pesten jár szik. oda lehet hozni a sógor hangját, aki a faluradióban úgy megnevezte a multkor is. Szinte szívenyagta a gondolat: tejszeparátort lehetne bedülni. Olyan, mint a kiállítás látott... „Kicsi az én erőm ahhoz!”... „Megvan a módja, hogy páran összevessük a hátunkat!”

Ettől a gondolatától aztán valószínűs forrás jött rá. Azon vette észre magát, hogy szinte rohan. Hány északát nem hagyta aludni már ez a gondolat. Mert akárhí akármir mond: egy erő, kicsi erő. Több erő meg nagy erő. Nagyon nagy erő. Emeberek, gépek, nagy darab föld... Ismét csak odalokolt a gondolatába: szeparátor...

De miért hívatták a községéig? És így, ahogy most... Küldhetek volna idézőt. De nem. Épp arra járt a tanító úr, azt mondta, hogy a jegyző beszélgetni szeretne vele. De úgy mondta ezt, valami olyan módon, hogy fel kellett venni az ünneplőt... Ott lesznek a Párttól is. Valami kis tájás maradt belül, mikor utánagondolta: „En nem vagyok pártember.”

Ott ültek már az asztal körül. Sorra leparolászott mindenki. Kinek szerszusz, kinek szabadság. Megfigyelték magát, hogy már jó ideje csak ezt a kétfajta köszöntést használja. Sokszor úgy van vele, hogy akinek a kezű körül egyik módon se lehet köszönni... in-

kább nem is köszön. Jó félórát beszélgetnek már. Az őszi munkáról, a vetésről, a csávázásról, a tizenkilenc új munkaházról, mely már cserép alatt van. Egyszer csak odafordul a párttitkár:

— Kormánys elvtárs!...

„Milyen jó, hogy így mondja. Pedig nem is vagyok pártember!” — ...Tudja, hogy magát tisztelik, becsülik a faluban...

— Há!...

— Arra gondoltunk, hogy magát, mint köztisztviselőt álló embert jelöljék a községi Tanácsba. A falu népe emeli magát oda. Lesz hivatalos, tisztességes fizetése. Ismeri az emberek bajait, tudja is majd orvosolni ezeket. Tudja majd vezetni a népet...

Olyan csend lett, hogy tisztán lehetett hallani, amint egy dongó verdest magát az ablaküveghez. Ezt elnyomta egy távoli dübörgés és épp akkor rohant el a gyors az épület mellett, amikor a titkár még hozzátette:

— Persze arra is lesz ideje, hogy a földjét megművelje. Mennyi is van?

Olyan száraz volt a torka, hogy alig tud a kimondani:

— Hat hold.

Soha se volt dohányos ember. De szerette volna magát azzal elfoglalni, hogy sodor egyet.

— De... miért éppen én? En nemcsak a magam bajával vagyok elfoglalva, hanem a másokéval is. Jóságaim vannak. Szántók, vetek annak, aki a maga erejéből nem bír. És... iskolám sincs nekem a hivatalhoz...

— Akinek az is-en hivatalt ad: ésszi is ad hozzá! — jegyezte meg a jegyző és ez olyan csattanósan jött ki, hogy mindannyian elnevetek magukat. Még Kormánys Mihály is, pedig egy pillanattal előbb úgy érezte, hogy még a faluradiós sógoron se tudna nevetni. Úgy egy-máshoz melegedtek a nevetésben,